

Sygn. akt VII U 1411/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2015 r.

***Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych***

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Jarząbek
Protokolant:	Wojciech Burczyński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 stycznia 2015 r. w W.

sprawy H. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania H. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 9 czerwca 2014 r., znak: I/(...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje H. N. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia

24 marca 2014 roku do 23 marca 2016 roku.

Sygn. akt VII U 1411/14

UZASADNIENIE

H. N., w dniu 4 lipca 2014 r. złożyła, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Inspektorat w W. (dalej zwany organem rentowym), odwołanie od decyzji tego organu rentowego z dnia 9 czerwca 2014 r. Ubezpieczona wniosła o zmianę przedmiotowej decyzji nr (...) z dnia 9 czerwca 2014 r.

i przyznanie jej prawa do I lub II grupy inwalidzkiej, ewentualnie uchylenie przedmiotowej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że stan jej zdrowia ulega ciągłemu pogorszeniu w związku z czym nie jest w stanie podjąć żadnej pracy zarobkowej. W ocenie H. N. decyzja jest błędna oraz stoi w sprzeczności ze stanem faktycznym sprawy (odwołanie k. 2-2v a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 21 lipca 2014 r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu odpowiedzi organ rentowy wskazał, że ubezpieczona została w toku postępowania skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 2 czerwca 2014 r. uznała H. N. za

trwale częściowo niezdolną do pracy, stwierdzając brak całkowitej niezdolności do pracy. Na tej podstawie decyzją z dnia 9 czerwca 2014r. (znak: I/(...)) organ rentowy odmówił wnioskodawczyni zmiany stopnia niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie k. 17-18 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

H. N., od dnia 1 września 2012 r. uprawniona jest do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, która przysługuje jej na stałe (decyzja z dnia 3 października 2012 r. – t. II, k. 61 a.s.). W dniu 25 marca 2014 r. ubezpieczona wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wnioskiem o przebadanie w celu zmiany stopnia niezdolności do pracy do celów rentowych (wniosek t. II, k. 89 a.r.).

W toku postępowania odwołująca została skierowana na badanie lekarskie do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 9 kwietnia 2014 r. uznał ubezpieczoną za osobę trwale częściowo niezdolną do pracy; stwierdzając jednak,

że nie jest ona całkowicie niezdolna do pracy (orzeczenie t. II, k. 93 a.r.). W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy decyzją z dnia 29 kwietnia 2014 r. znak: I/(...) odmówił ubezpieczonej zmiany wysokości świadczenia z tytułu niezdolności do pracy (decyzja t. II, k. 95 a.r.). W wyniku wniesionego sprzeciwu, ubezpieczona skierowana została na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem wydanym w dniu 2 czerwca 2014r. również uznała H. N. za trwale częściowo niezdolną do pracy oraz stwierdziła jednocześnie, że nie jest ona całkowicie niezdolna do pracy (orzeczenie t. II, k. 107 a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy wydał w dniu **9 czerwca 2014r. decyzję (znak: I/(...))** odmawiającą ubezpieczonej prawa do zmiany wysokości świadczenia z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczona nie spełnia przesłanek wynikających z przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009. Nr 153 poz. 1227 ze zm.), a mianowicie stwierdzono, iż nie jest ona całkowicie niezdolna do pracy (decyzja t. II, k. 111 a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego H. N. złożyła odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (k. 2a.s.).

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: ortopedy oraz internisty celem ustalenia, czy odwołująca się jest osobą zdolną, czy też całkowicie lub częściowo niezdolną do pracy (postanowienie k. 21 a.s.).

W toku postępowania Sąd Okręgowy ustalił, że H. N. posiada wykształcenie średnie (technik ekonomista), przy czym ostatnio zatrudniona była na poczcie. U ubezpieczonej rozpoznano przewlekłą chorobę wieńcową stabilną; stan po angioplastyce prawej tętnicy wieńcowej i implantacji 3 stenów, nadciśnienie tętnicze dobrze kontrolowane u osoby z marskością nerki lewej, kamicę nerkową w wywiadzie oraz chorobę zwyrodnieniową stawów kręgosłupa i stawów biodrowych. Aktualne naruszenie sprawności organizmu spowodowane rozpoznanymi schorzeniami stanowi o uznaniu wnioskodawczyni za nadal częściowo trwale niezdolną do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami (opinia biegłego internisty J. W. k. 32-33 a.s.). Aktualny stopień zaawansowania chorób zwyrodnieniowo – zniekształcającej stawu biodrowego lewego (potwierdzony w badaniu i dokumentacji rtg) daje podstawy do uznania H. N. za częściowo niezdolną do pracy na trwale od 1 listopada 1990r. i za całkowicie niezdolną do pracy od 24 marca 2014 r. na dwa lata, w związku ze stopniem nasilenia zmian w układzie narządu ruchu (opinia biegłego ortopedy J. S. k. 53 a.s.).

W piśmie z dnia 13 stycznia 2014 r. organ rentowy zakwestionował opinię biegłego ortopedy oraz wniósł o powołanie innego biegłego o takiej specjalizacji (k. 68 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i aktach rentowych. Zdaniem Sądu, powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Jednocześnie w toku sprawy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów internistę oraz ortopedę celem jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującej. Podstawę ustaleń faktycznych stanowiła opinia biegłego specjalisty z zakresu ortopedii. Sąd Okręgowy ocenił ją jako rzetelną, trafną i dostatecznie wyjaśniającą przedmiot sporu, gdyż została wydana przez specjalistę w dziedzinie schorzeń, na jakie choruje odwołująca, nadto po wnikliwej analizie aktualnych wyników badań oraz zebranej w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej i po przeprowadzeniu badania. Opinia biegłego spełnia więc wymogi dlatego rodzaju środków dowodowych, przewidziane w art. 278 k.p.c. i art. 285 k.p.c. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie. Z tych też względów Sąd oddalił wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ortopedy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie H. N. od decyzji organu rentowego z dnia 9 czerwca 2014r., znak: I/(...) jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W treści wskazanej powyżej regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Art. 12 powołanej wyżej ustawy rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 w/w przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiegokolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 roku, II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79).

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności złożonego przez ubezpieczoną odwołania wskazać należy, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest nieprawidłowa, gdyż nie odpowiada rzeczywistości stanowi rzeczy. W przedmiotowej sprawie, Sąd uwzględnił opinię wydaną przez biegłego ortopedę i uznał ją za wyczerpującą, poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonej

w odniesieniu do jej możliwości zawodowych. Wnioski zawarte w przedmiotowej opinii nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegły jest bowiem doświadczonym specjalistą z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonej. Opinię wydał po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez H. N.. W ocenie Sądu biegły rzeczowo uzasadnił swoje stanowisko odnośnie zdiagnozowanych u wnioskodawczynie schorzeń i ich wpływu na jej zdolność do pracy.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że schorzenia natury ortopedycznej ze względu na stopień zaawansowania i dysfunkcji narządu ruchu dają podstawę do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy u ubezpieczonej. Z tych też względów wnioskodawczyni nie ma możliwości wykonywania pracy zarobkowej od dnia 24 marca 2014 r. do dnia 23 marca 2016 r.

Ustosunkowując się do wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ortopedy Sąd Okręgowy nie uwzględnił zgłoszonego wniosku. Oddalając zgłoszony wniosek Sąd miał na uwadze okoliczność, iż w sporządzonej opinii biegły w sposób wyczerpujący udzielił odpowiedzi na zakresloną przez Sąd meriti tezę dowodową. Kwestie sporne sprawy zostały wyjaśnione, w związku z czym nie było potrzeby prowadzenia dalszego postępowania dowodowego, które narażałoby Skarb Państwa na dodatkowe koszty, a postępowanie sądowe na nieuzasadnione przedłużenie. Jak wynika z treści art. 286 k.p.c. opinii dodatkowego biegłego można żądać jedynie

„w razie potrzeby”. Wskazana potrzeba nie może być tylko wynikiem niezadowolenia strony z niekorzystnego dla niej wydzwiku konkluzji opinii, lecz być umotywowana konkretnymi uwagami i argumentami podważającymi jej miarodajność. W przeciwnym bowiem razie Sąd byłby zobligowany do powoływania kolejnych biegłych dopóty, dopóki nie złożona zostałaby opinia w pełni zadawalająca stronę przeciwną, co jest niedopuszczalne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.02.2003r., V CKN 1622/00, LEX nr 141384; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.01.2002r., II CKN 639/99, LEX nr 53135).

Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że ze względu na treść przepisu art. 133 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał ubezpieczonej prawo do świadczenia tytułu całkowitej niezdolności do pracy, od dnia 24 marca 2014 r. do 23 marca 2016 r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

z/(...)